

UNA NOIA CEGA

Tantes hores reclosos dintre casa,
donen per molt i per poder pensar,
i si del present al passat es passa,
trobarem coses per poder contar.

Recordo haver llegit una vegada,
la breu i trista història de uns amants,
que hem va deixar la ment aclaparada,
però vaig reaccionar en uns instants.

Els dos eren joves, ella una noia guapa,
i el seu promès, enamorat de cor,
la cuidava amb sentiment i mimava,
demostrant-li cada dia més amor.

Aquella noia de nena va quedar cega,
i per això ell la va més estimar,
mentre que ella cada dia prega i prega,
surti un donant per els ulls trasplantar.

I aquest donant li sortí, i decidida,
es disposà a fer-se la operació,
la cosa va sortir com feta a mida,
la vista va tornar, quina il·lusió.

Al tornar-li la vista, sols al mirar-lo,
veié aquell jove que l'estimava tant,
que n'era cec, i va menysprear-lo,
no volia viure amb ell d'aquí endavant.

Li va dir ell amb veu serena i trista:
-De la nostra amistat vols girar fulls,
més cuida bé la teva bona vista,
doncs aquests ulls que tens, són els meus ulls-.

ESTEVE PERICH SALA Cardedeu, 1 de juny de 2020